

ČAJ

Pro chvíle pohody

ÚNOR 2013

Časopis Autorů Jičínska

Kol

Kol zchátralých škol, kaplí, far,
ach, místa v dešti, mlze skrytá,
z oken čpí jen vůně par,
jdu, kde hasne, jinde svítá.

V kruhu pod stromem jak vržený stín
jehnědí, jež opadalo,
snad když si protřu ztěžklá víčka,
zřím, že se mi to všechno zdálo.

Marek SEKÝRA

77

Vážený čtenáři,

po lednové návštěvě Slovenska se v únoru podíváme opět po vlastech českých. V dnešním symbolickém čísle „77“ nenajdete rozhovor, ale za to jsem si do naší ČAJovny pozval hned dva hosty.

Jedním z nich je liberecký básník **Marek Sekyra**,

jehož báseň „**Kol**“ jste měli možnost číst na titulní stránce.

Do ČAJe vybral svoji poezii, i když píše i historické práce, například o starých německých autorech z Liberecka.

Druhým hostem je havlíčkobrodský spisovatel, básník a především aforista

František Uher,

který se představuje ošatkou svých aforismů a přibalil i pár básní a tři práce začínající na písmena „Z“, „F“ a „M“.

Rád uveřejňuji i zajímavou práci **Dragy Zlatníkové**

„**Malé připomenutí Rose A. a Desanky M.**“

Draga nám připomíná hned dvě výročí úmrtí významných básníků – v lednu uplynulo 25 let od úmrtí německy píšící básnířky židovského původu Rose Ausländerové a v únoru uplyne 20 let od odchodu srbské básnířky Desanky Maksimovičové.

Navíc přidává svoje překlady poezie obou vzpomínaných básníků.

V listopadu jsem potom v ČAJi představil i jičínskou básnířku **Aničku**.

A slíbil jsem, že se k její tvorbě v ČAJi vrátím, takže tentokrát uveřejňuji její básně.

V březnu se opět vydáme na Slovensko. Máte se na co těšit.

Nejen na ČAJ, ale snad i

na první březnové jarní pohlazení od sluníčka!

Váš Václav

ČAJ pro chvíle pohody

č.77, únor 2013, ročník XII

Vydáno 5. února 2013 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Grafická úprava titulní strany Jozev dŘevník Borovský

Interní tiskovina LISu

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!

HOST ČAJE:

Marek Sekyra

se narodil 14. listopadu 1974 v Ústí nad Labem. Absolvoval Pedagogickou fakultu Univerzity J. E. Purkyně obor český jazyk – dějepis. Od roku 2002 žije v Liberci, zaměstnán byl nejdříve v Severočeském muzeu jako kulturně-osvětový pracovník, nyní zaměstnancem Krajské vědecké knihovny, vedoucí Všeobecné knihovny.

Pro časopis Světlik píše od roku 2004 seriál o starých německých autorech z Liberecka a s pomocí Otokara Simma přebásňuje ukázky z jejich tvorby. V knižní podobě představil seriál liberecké rodáky pod názvem Ještědské květy (2008), jablonecké a semilské rodáky v antologii Jizerské květy (2011). V roce 2010 vydal Kruh autorů Liberecka studii Máchovské mýty a omyly s ilustracemi jeho dcery Malvíny Anny, v roce 2007 básnickou sbírku Modré hodiny, básně představují výběr z rukopisných sbírek z let 1998–2004 a sbírka obsahuje také básně jeho ženy Aleny Sekyrové. V roce 2011 vyšla jeho druhá básnická sbírka Úvozy.

Kol

Kol zchátralých škol, kaplí, far,
ach, místa v dešti, mlze skrytá,
z oken čpí jen vůně par,
jdu, kde hasne, jinde svítá.

V kruhu pod stromem jak vržený stín
jehnědí, jež opadalo,
snad když si protřu ztěžklá víčka,
zřím, že se mi to všechno zdálo.

Poprší

Tak tiše dnes kape to pod okapem
jako by den i ten déšť bolel.

Pak zafouká a noční liják
tká koberec z listí lip
a znaven skládá svoje kosti.

Daleko do hvězd a blízko k noci,
starým křížům již reznou patky
v loužích, jež nevsáknou, jako smutek,
jak stesk a bolest se starostí.

Z Turnova

U zdi kostela Panny Marie
stojí dívka,
v černých punčochách nohy
jak podezdívka
a šedé kostky sukně
jak by hrály
domino se stěnou
katedrály.

S vlasy, jež lesknou se jak střecha v dešti,
zřel zřejmě kostel spousty žen,
líp' baň mu věky nevyleští
– zas v dominu dnes poražen.

Po okraj (šlápoty plné deště)

Prší již týden.
Po okraj
šlápoty plné deště.
A náhle záblesk slunce
vykouzlil duhu.
Než si však malíř
plátno zchystal,
zas prší.
Již týden.

Ted' a tady

Housličky záňadří vábí lemem,
spí vzpomínka na dně let,
perličky poprsí burcují pelem,
jejž vítr stále neomet.

A v jeho dechu jírovce
si procvičují prstoklady.

A já s nimi.

Ted'
a tady.

Podkorník (na puškinskou notu)

Vše zlehčuji, skrýváje city,
neumím radost projevit,
pln neklidu, jsem proti změnám,
ve snech a snění hledám klid.

Říkám to a činím ono,
sám sebe klamu, přivírám
před zítřkem oči, pár blízkých kolem
sebe mít, být s nimi sám.

Tikot

Mám rád tikot mechanických hodin
ukládající se na věci kolem mne
jako prach vířící v kuželu světla,
až se bojím nadechnout.

Až bude tikot vymýcen
a zetlí všechny násady kos,
oddýchej letní námrazu z oken,
vrať mi, cos mi kdysi dal.

Živote,
stůj a nechod' dál.

Znělka

Zkřemenění a zeznělčení,
již nás nic nedojímá,
přec znělce v znělce zní
měkce jak okarína.

Malý stín

Ležíme doma
v Sudetech,
malý stín přešel
po dětech.

To pták pošťáků,
poštołka, a křičí
jak blesk,
jenž ztratil sílu udeřiti.

V Buquoyském paláci

V Buquoyském paláci
za modrým paravánem
celou tě zlíbat chci
a skončiti až s ránem.

Na krásné Malé Straně,
zatímco bude spát,
za modrým paravánem
chtěl bych tě zulíbat.

Na krásné Malé Straně,
jejímž bych chtěl být pánem,
celou tě zlíbat chci
za modrým paravánem.

V Buquoyském paláci.

Odcházíš

Odcházíš
jak léto v září
bez loučení,
jen pár tvých vlasů
spí na polštáři.

Přicházíš
jak podzim v září
bez vítání,
tančí tvé vlasy
na mé tváři.

Zůstáváš
jak září v září
vždy měnic se
jak nový list
v mém kalendáři.

Teskněji

Zas o rok starší, teskněji
se vracím do míst, která znám,
poután k nim čím dál pevněji,
ač větrem stále sem tam hnán.

Těž stále stejné téma volím,
jsem jako ten déšť nad údolím,
ač větrem stále sem tam hnán,
nakonec padnu, kde to znám.

Oblaka

Ach oblaka,
jak rád bych s vámi
letěl ráno slunci vstříc
tam v dálky na východ.

A v poledne,
ach oblaka,
bych s vámi spočinout
chtěl nad tím naším kopcem,
napnut sever–jih.

Však navečer
já chtěl bych na západ,
a ne jako vy
se ve tmě rozplynout,
ach oblaka.

Pozdě říct

Často
pro slovo nejdu daleko
a plýtvám jím
jak svými city.

Když jej hledám,
nenacházím
ač sebedál bych pro něj šel.

Jak pro vaše city,
jež když najdu,
je už pozdě.

Pozdě říct i:
Mám vás rád.

Kupení

Den bez oblak
ve větru
dřín bez obav
komíhán pohybem
houpacího koně
všem
připomíná příchod října.

Houpačka ve stínu
na jablůnce
a záblesk slunce
místo záplaty
na roztržený loket.

Vtom do krajiny
jako by střelil,
celá se rozutekla.

A teď mne
hledej.

Nenajdu.

Malé připomenutí Rose A. a Desanky M.

Začátek tohoto roku přináší hned dvě výročí úmrtí významných básnířek – v lednu uplynulo 25 let od úmrtí německy píšící básnířky židovského původu Rose Ausländerové a v únoru uplyne 20 let od odchodu srbské básnířky Desanky Maksimovićové. Ta má navíc letos i 115. výročí narození. Oběma autorkami, přesněji řečeno jejich poezií, jsem se zabývala. K Desance Maksimovićové mě přivedl redaktor Světové literatury a překladatel poezie Jaroslav Kabiček, zadal mi přeložení několika jejích básní do chystaného almanachu, který nakonec nebyl z finančních důvodů vydán. Naštěstí to nebyla zbytečná práce, neboť překlad odvysílal těsně po revoluci Československý rozhlas.

Rose Ausländerovou jsem se prokousávala v letech 1996 – 2000, jakási naděje na odvysílání se nakonec sesypala, a tak ji mám “v šuplíku”. Ráda bych obě básnířky připomněla současně, ačkoli jejich osudy byly velmi rozdílné. O jejich životě a díle si můžeme mnohé přečíst na internetu, proto jen několik poznámek: Rose Ausländerová se narodila v Černovicích v Bukovině, která tehdy patřila k Rakousku (potom k Rumunsku, Německu, Sovět. svazu a Rumunsku), mluvilo se zde rumunsky, německy, polsky a rusky, město bylo tedy multinárodnostní, multijazykové a multikulturní. Jako zázrakem přežila ona i její matka holocaust a dokonce se po válce shledala i se svým bratrem. Hledala své místo na světě i v literatuře, odcestovala do Ameriky a psala anglicky, protože nechtěla jazyk vraždícího národa už nikdy používat. Na radu přátel však přece jen přešla na německý jazyk a dosáhla v něm jako básnířka velkého mistrovství. Její dílo bylo oceněno několika významnými literárními cenami. Při překládání jejích veršů prožívám to, co Židé za 2.sv. války a je to pro mě zpráva, která zanechává zřetelnou stopu v mých představách. R. A. zemřela v r. 1988 v Düsseldorfu v Domově Nelly Sachsové pro přestárlé spisovatele.

Desanka Maksimovićová měla život poněkud jednodušší a brzo se stala uznávanou spisovatelkou. Psala jak pro dospělé, tak i pro děti, získala mnoho ocenění svých děl, její tvorba byla přeložena do 19 jazyků. Jako nejvýznamnější dílo je považována sbírka básní “Žádám milost”, v níž jakoby polemizuje se zákoníkem Cara Dušana (žil v 15.st.). Desanka Maksimovićová se musela vyrovnat s osudovými ranami, kdy během krátké doby jí zemřel manžel, matka a bratr a ona zůstala sama, neboť byla bezdětná (stejně jako Rose A.). I o tom jsou její verše, které mě před 25 lety velmi oslovily, neboť mi napověděly, jak asi budu usuzovat, až mi bude 75 let a více a co je potom pro člověka podstatné.

Ačkoli se nabízí příležitost srovnávat tvorbu obou básnířek, nepokusím se o to, neboť k tomu nemám dostatečné znalosti.

Do ČAJe jsem vybrala od každé autorky pouze několik ukázek v mém překladu.
Draga Zlatníková

Rose Ausländerová /1901 – 1988/

M ů j k l í č

Můj klíč
ztratil dům

Chodím od domu k domu
žádný se nehodí

Zámečníka
jsem našla
můj klíč se hodí
k jeho hrobu

B e z b r a n n á

Říkám všem
dejte mi pokoj
ale buďte tady
bez vás
nemohu žít

Přijďte
a zapomeňte na mě

Jsem bezbranná
jako moje vlast

vydaná na pospas
zamlčeným slovům
stvoření světa

N e z n á m ý v o j í n

Jsem
neznámý vojín

Všechny země
kladou na mě věnce

Tlačí mě
dolů

D o k o n a l é

Člověk had hora i ten pták
Všechno je dokonalé
a žije svoji pravdu

Pták zpívá svoje Ano
a líbá strom

Had tančí a
vyzařuje barvy svého světa

Hora natahuje
ostrá tykadla
do nebe

Člověk
slovem vyvolený tvor
s komplikovanými znaky
objímá Zemi a
tvoří vlastní hvězdy

Pro válku

V obchodě kde
všechno je předválečné
koupila jsem si jednu
hodinu budoucnosti

Šedesát mobilizovaných minut
pro válku
s časem

Přání III

Chtěla bych být magnolií
Staletou
s nádhernými květy

Slavíkem bych chtěla být
jehož hlas každého poblázní

Ještě raději horou
objímanou sluncem
čistě umytou deštěm
s nekonečnou vyhlídkou z vrchu
s tisíciletým životem

Ach mluvila jsem asi ze spaní
žádnou magnolií žádným slavíkem
ani žádnou horou
bych nechtěla být

Chci být dál sebou
pár lidí mít ráda
jít po stopách života
když to duch jazyka dovolí
několika slovy
přežít svoji smrt

Desanka Maksimovičová /1898 – 1993/

P o t ř e b u j i

Potřebuji mnoho slunci
a to i v noci
jedno aby mi vrhalo světlo vstříc
jedno aby za mnou šlo v mých krocích
jedno v hluboké propasti
jedno abych si nesla v ruce
když nevidím prst před očima pro strasti

Potřebuji mnoho něhy
a to každý den
a mnoho něžných řečí
potřebuji příměří
mezi srdcem a vzpomínkami
mezi nebem
a žalem, který před ním klečí

Potřebuji, aby se rozsvětily
mnohé tváře přivítáním
a to v každé chvíli
potřebuji přítele, a to oddaného do dna
potřebuji mosty vedoucí
přes nenávisť klání
přes nedorozumění bezvýchodná

N e m á m u ž č a s

Nemám už čas na dlouhé věty,
nemám kdy něco prohovořit,
odklepávám poselství jakoby byla telegramem
Nemám čas rozdmýchávat plamen,
teď zahrabu zbytek uhlíků, nerozhoří
Nemám už čas na svaté pouti,
náhle se zmenšuje pěšina k ústí a kroutí,
nemám kdy ohlížet se a vracet
Nemám už čas na maličkosti,

teď je třeba myslet na věčné a neobjatelné
Nemám kdy rozmýšlet se na rozcestí,
mohu dorazit jedině někam blízko
Nemám čas cokoli zkoumat,
pro mě je voda jenom voda
jako když jsem ji pila ze studně
Nemám teď čas analyzovat spleti,
nemám kdy rozkládat na částice nebe,
vidím ho takové, jaké ho vidí děti
Nemám už čas na cizí bohy,
ani svého jsem dobře nepoznala
Nemám kdy přijímat nová přikázání,
na mě je moc i desatero starých
Nemám už kdy přidávat se
ani k těm, kteří dokazují pravdu
Nemám kdy prát se s nadháněči
Nemám kdy lehce kráčet a sněním se léčit

S m r t   h a v r a n a

Je poslední den
starého havrana,
okamžik ještě
a přijde na něj řada,
tma ho zasype
celého pápěřím
On to netuší,
jako sedlák tvrdým krokem
panenské pole sněhu přeměří,
na keř si sed,
zobák brousí o drápy
a z proutí setřásl led
Za horou modrou rodí se úplněk
naposled,
větší a lhostejnější než kdy byl,
jako když se otevírá brána,
rozsvícená pro havrana

Z k u š e n o s t

Znám lidi s myšlenkami, které se nesmějí
myslet
Znám rebely se slovy, která nebudou
moci vykřiknout
Znám zamilované se slzami, které se nemohou
změnit v proud
Znám mučedníky, kteří žal ve smíchu
dusí
Znám snílky se snem, který nikdy
nebude skutečností
Znám pomstychtivé s rukou, která se
krotit musí
Znám básníky s básní, kterou si pouze
pro sebe nechají
Znám mnohé, osudem zkřísnuté,
a přece dýchají

N o v i n o v á s l o v a

Po čertech už omrzela světu
slova, jakých plné jsou noviny,
slova ošumělá, zvětšelé patiny,
bez pravého místa, bez podnětů

Každé slovo obarveno je tu
jako sezónní, nápadné tkaniny,
došlé odněkud z neplodné ciziny,
bůhví odkud vypuštěné k letu

A je mnoho vlastních, která zná i dítě,
že i složitou věc snadno pochopíte –
jen se musí vlastní jazyk s láskou brát

Vydejte se poznat každý její pramen
do zapadlých vísek, do hospůdek plamen
družných rozhovorů jděte poslouchat

Pro lidi, kteří jasně vidí

/Žádám milost.../

Care Dušane,
pro lidi na rozcestí
mezi alfou a omegou,
mezi Západem a Orientem,
kterým se zdá,
že i v Byzanci něco hnije,
že i v Mlecích něco kvete,
pro ty, kterým ten zleva i zprava
bude nepřítelem,
pro lidi, kteří k nikomu nejsou upřímní,
protože jasně vidí
jak do velkostatkáře, tak do sedláka,
pro ty, na které ikonoklasti
zahajují štvance
a obrazoborci je čekají,
že jim vpadnou do zad,
pro lidi, o kterých patriarchové
říkají, že jsou bogomilové
a ti zase praví,
že zradili původní křesťanství,
pro člověka, který se na odpor síle staví,
i kdyby od Skytů nebo od Hunů byla,
nebo jí za zády stálo císařství,
nebo jí konala nad člověkem
pěst bogomila

Pro vojenské hřbitovy

Care Dušane,
žádám o milost
pro vojenské hřbitovy opuštěné,
na které vzpomenu semtam jen rekruti,
pro hroby beze slz a bez stínu,
kde lecjaký projev tvé pocty se vidí,
kde pomníky jednotné jak vojenské pláště
stojí jeden druhému v týlu,
kde zpěvná hejna nemají místo k slétnutí,
kam zamilování nechodí
schovat svou něhu před zrakem lidí,
kam cesta přivádí jen havrany,
kde jedině zimozráz vyrůst má sílu

Care Dušane,
pro vojenské hřbitovy, kde všechny hroby kolem
stojí ve šňůře jako vojsko v četě,
pro vojáka, kterého pochovali u silnice
bez selské písň trpké,
daleko od rodného potoka a pole,
pro zástupy odněkud z Cařihradu, Subotice,
které svět války do hrobů odnes',
které matka očekává dodnes,
pro hřbitovy těch, které králové
do neznámých zemí posílali život položit,
pro vojenské hřbitovy v době večerní,
pro jejich podzemní a nadzemní ticho a klid

HOST ČAJe:

František Uher

– 1.3.1936 v Havlíčkově Brodě

Spisovatel, básník, aforista, recenzent. Je členem Obce spisovatelů, Unie spisovatelů a AIEP – Mezinárodní organizace autorů detektivní literatury. Podílí se na činnosti Střediska východočeských spisovatelů. Jeho bibliografie dosahuje téměř sedmdesáti titulů. Sleduje literární činnost svých známých, přátel i odvážlivců, kteří vstoupili na křivolaké literární stezky a je mu potěšením, když nachází světla jasná a čistá.

A F O R I S M Y

Člověk je lidská bytost jako každá jiná.

Všichni jsme jeden jako druhý. Každý druhý je jiný.

Když nás něco rozčílí k nepřičetnosti, zachovejme klid!

Důsledkem přílišné konzumace alkoholu šel přes náves vkleče.

Alkohol podávaný v malých dávkách je lék. Lék podávaný v malém množství nepřináší potřebný léčebný efekt.

Ve víně je pravda, ale najdete tu správnou láhev!

Pošta chystá rozšíření služeb, začne doručovat opilce z hospod.

Radost z dobře vykonané práce kazí její špatná kvalita.

Aby ušetřil za vodu, ucpal v cedníku všechny dírky.

Žil a pracoval tak, aby za sebou zanechal zřetelnou stopu. Nasadili na ni policejního psa.

Prádlo drží na šňůře nejlépe tak, když ho pověsíme oblečené.

Povodním lze zabránit, když v řekách nahradíme stejnosměrný proud střídavým.

Milovali se pravidelně, asi tak jednou za půl roku.

Ve škole měl ze všech předmětů nejraději paní učitelku.

Školníkovi nevadí, že zákyně na záchodě kouří, ale že po nich učitelky nevyvětrají.

I ministr školství musí chodit kouřit za školu.

Moudré stáří? Nemoudrá pohádka!

Na stará kolena se rozhodl vyzkoušet jízdu na koni. Začal s houpacím. Potrpěl si na pohodlí, proto se vydal k truhlářovi, aby mu vzal míru na rakev.

Šetrný dřevou ponožku nevyhodí, může najít jinou, stejně dřevou.

Českému jazyku se říká mateřský, protože otcové se většinou nedostanou ke slovu.

Dočetl se, že půda potřebuje vláhu. Tahá po schodech konve s vodou.

Golf je vyšlechtěné cvrknání kuliček do důlku.

Čekal jej horký podzim, byl vyslán do rovníkové Afriky.

Cestování rozšiřuje obzory, člověk pozná, že je to všude stejné.

Esemeška: Máme dítě! Tři pade! Asi kluka.

Celý den nic nedělali. Zítra v tom budou pokračovat.

Máj je měsíc lásky. V kalendářích ho nahrazuje květen.

Ženy jsou jako krátké střelné zbraně. Nejvhodnější je ráže 90-60-90, ale vítány jsou i menší odchylky.

Byla panna. S každým jenom jednou.

Vyšla mu vstříc. Vleže.

Udělal si u ní oko. Druhý den přinesl zajíce.

Kohout se probouzí s kuropěním, manžel s manželkou, ale málokdy zakokrhá.

Probudil se poštipaný. Prohlížel byt, zda mu nenasadili štěnici, našel však pouze blechu v kalhotách.

Poděkoval za neposkytnutou pomoc.

Měla s manželem trpělivost, ale raději by s ním měla dítě.

Za dcerou přišel přítel. Aby nepřišla do řečí, musel spát s matkou v ložnici.

Nasadila všechny páky, aby svého přítele rozvedla. Potom žila s jeho bývalou ženou.

Má míry královny krásy, ale na nesprávných místech.

Když se mladým dívkám začnou zapalovat lýtka, vzplanou starší pánové.

I na nudistické pláži naříkala, že nemá co na sebe.

Vždy bychom měli mít nablízku přítele. Nebo aspoň jeho přítelkyni.

Šetřte pitnou vodou! Umývejte se v minerálce!

Vstává v šest, probouzí se v osm.

Nikdy si nezačíná s neznámým pánem, napřed se mu představí.

Stále běhal za jedním děvčetem. Byl její pes.

Nepřejícnost nutí závidět sousedům i tchoře v kurníku.

Svět je přelidněný, zamluvte si místenku!

Když velbloud neprojde uchem jehly, projde jehla uchem velblouda.

Nezapomínejte na nouzový východ z bezvýchodné situace!

PŘEDZVĚST

skelná rána

kormorána

sněžná kavalkáda

skrývá stáda

v ohradách

jeřabiny hoří

v nahých korunách

táboří

potulní trubaduři

MOŽNÁ LÁSKA

vánek laská

stébla trav

něco tu bylo

něco zbylo

něco odešlo

možná stádo krav

možná divá cháska

možná splav

možná láska

LÁSKA

láska jako květina v herbáři

přesný součet vrásek ve tváři

SLYŠET PODZIM

volala: muži

zatéká mezi

krovy

volala: muži

sklep je plný

vody

neodpověděl

na hrušni seděl

učil houkat sovy

RYBÍ NOC

noc studená a slizká

jako leklá ryba

strašidelně blízka

luna nízká

někde se stala chyba

němé telefony žádný host

úsvit jako vybělená kost

ZÁCHRANNÝ ČLUN

sbíjeli záchranný člun

neptali se pro koho

nevěděli že pro sebe

MARNÁ JÍZDA

je mnoho ztrát

v šedi cest

mnohokrát

zkoušíme nést

pozdravení

adresát

doma není

TÁBOR V HORÁCH

do tábora v horách

poslové přinesli

obvyklé zprávy

v údolí

rozkvetly trávy

na květech včely

ryb v řekách hojnost

pouze šelmy

stále zápolí

o každou kost

psi vlci šakali

a lidé

PŘIBLIŽOVÁNÍ

když žena projde

sadem

otvírají se květy

blízké jsou náhle

i vzdálené světy

PŘÍSTAV

ocelově šedé moře

vonělo nebezpečím a solí

moře hoře

potkali rybáře

šli po hrázi a byli veselí

ULICE

spolu proti

spolu pro

proti komu

pro koho

nikdo

nikomu

není co

ZIMNÍ ZAHLEDĚNÍ

Za zasněženou zastávkou začíná zlolajná zóna závějí. Zastihneme znamenitý zásah, zázrak zručnosti: Ze zinkového zátiší zaletí zelený zepelín. Zakrátko zvedne ze země záhadnou zátěž. Zaslechneme znějící zvony. Zmlkneme zahledění, zasažení záhadnou září za zasněženou zámeckou zahradou.

Zimomřivo. Zubatý zpěv zimy zuří.

Závějemi zubří.

FLORIDOU

Fiktusovi fiščí fialovým fordem Floridou. Fantasta Fiktus filmuje, fotografuje fosilní fasády Flamenga, fádni fregat\y, flegmatickou Fiktusovou, floridskou flóru, floridskou faunu.

Farma, familiární farmář. Fádni filipika. Frejířka Fiktusová flirtuje.

Fiškus Fiktus filosofuje: Floridou fofrem!

MATEŘÍDOUŠKA

Meditace. Milá mušle melancholických memoárových myšlenek: Mateřídoušková mez, modřanská modř a malebné mléčné mraky, metodická mateřština, mnohovrstevná milost moudrosti.

Most mezi mnohým, most mezi mnohými.

Maminka.

Anička

Jméno: Lenka, Anička Příjmení: tajím

Narozena: v roce 1975 v Jičíně

Bydliště: Jičín

Zájmy: gymnastický míč, rotační podložka, kresba uhlím a křídami, psaní, četba, zdravý životní styl, angličtina a ruční práce

Rodina: táta Jaroslav, matka Bohuslava, sestra Soňa a Petra, fretka Šotek

Hudba: rockové kapely, disco 90-tých let, Ramstein, filmové melodie

Oblíbené TV pořady: Pevnost Boyard

Následují básně napsala Anička:

Barevný podzim

Říjnový podzim rozkvetl dnes,
spadané listí ukryl vřes.
Ten keřík krásně nenápadný,
před kterým se i vily klaní,
při tanci života kousek mizí,
poslední rostlinky vláhu sklízí,
co slunce dešti nabízí.
Lesy šumí, brouzdám se listím,
a s vervou se deru klestím,
klestím na zátop do kamen,
uvnitř krbu zazářil života plamen,
adventní svátek bude brzy klamem.
Nastanou svátky klidu a sněhu,
ráda bych cítila tvé ruky něhu.
Něhu co zamrazí po těle,
v tvém náručí se cítím skvěle.
Z poličky nad krbem,
Tajně hledí na pár dřevěný betlém,
já v tom plameni spatřila tebe,
tebe, co na okno klepe,
otevři světničku tajemnou,
v tu chvíli zimní chmury odejdou,
skryjí se pod bílou čepicí sněhu.
A kočár k nebesům letí.
vzájemně cítíme spárovanou něhu,
společně nevnímáme krutost zimy,
nad kamny dětí pějí
písníčku vánoční, co lásku spojí.
V tenhle nádherný den Ti přeji,
mnoho štěstí, lásky a zdraví, ti přeji
všichni laskaví lidé,
do tebe rádi mají....

Co mne napadlo

Jdu tichou ulicí,
vím, že nikdo můj smutek necítí,
jdu sama, už skoro spím

slyším a vidím jen můj stín.
Stín, který mne provází životem,
střídám nohy, krok za krokem.

Stín zvětšuje se více,
jak ztrácí se v dáli mé dětství,
jak dohořívá plamen svíce,
podávající tiché svědectví,
skoro propadám beznaději,
často přemýšlím o smrti raději.

Jak odkvétá růže květ,
tak se ztrácí ten můj svět.
Bolest mne týrá,
zlá myšlenka mne svírá,

Proč vlastně žijeme,
proč jednou umřeme?
Život je nějaký svět,
je to snad růže květ?

Krásný a voňavý
a přece pichlavý.

Co se děje, co se stalo?
Jakoby na mne cosi spadlo,
všude černo, samá tma,
ponořila jsem se do strašného sna.

Kráčím tmavou nocí,
až k nejbližšímu kopci.
Cesta trvá čím dál déle,
vtom zablesklo se světlo divné,
ocitám se na vrchu,
můj stín mizí s povrchu.

Vidím krásný obraz
moře a slunce odraz.
Slunce za moře zapadá,
má beznadějí se propadá.

Ztrácí se v dáli jako můj stín,

někdo mi vždycky pomůže s tím.

Co je to život?
Život je síla,
kterou dává víra,
víra v krásný svět.
Je to snad růže květ?
Krásný a voňavý,
a přece pichlavý.

Ulicí kolem mého domu,
opadá listí z našeho stromu,
jde člověk starý o holi,
sledující tiše okolí.

Hledá možná vzpomínky,
co ukryly staré pomníky,
lemující cestu kolem,
po známých lidech pátrá zrakem.

Zastavil se, slzy stírá s očí,
vidí, jak kdosi u rovu klečí.
Slzy mu přes obličej stékají,
snad někdo blízký, kdo ví.

Vtom spatří známé jméno,
zavolá tiše, Zdeno, Zdeno,
měl jsem tě rád,
teď slyším struny vzpomínek hrát,
bohužel neměl jsem ti co dát

Čtyři roční období (2)

Jaro teplé, slunečné,
přivábilo počasí pěkné.
Louka voní o medu,
těším se, až přivoním ke květu.
Zazářím jak sluníčko,
děkuji Tobě, matičko,
ty mocná čarodějko krásy,
zase jsi královnou spásy.
Podél břehu, blatouchy piji z potoka

a tímto končí tato sloka.

Mám žízeň velikou,
zurčí potok písni veselou.
Čtyři roční období,
koloběh života plní,
v temné noci září měsíc
a rybníky jsou plné sinic
a kapříci, potichu klející,
hledají cestu ke slunci.

Dali by za vzduch zlatou unci,
šupiny cenné se nad ní vznáší,
ale stále tápají po vzduchu,
noviny se jim donesly k uchu.

K uchu motýla,
co krásou oplývá,
mávnutím křídla splní naši touhu,
za chvilku pouhou.
Je to babočka admirál
co na píano hrála,
do hudby života srdíčko dala.

Poklekl před ní i král,
co byl vždycky sám,
toužící po něze,
proto se obrátil na kněze.

Poprosil ho o radu,
ten zvedl bradu,
a povídá:
“Milý králi můj,
zavři uhelný důl,
pojď se mnou ven,
něco s tím provedem”.
Ruku v ruce
putovali dlouze,
Přes hory a lesy
posbírali cestou klestí.

A král zapomněl na všechny plesy.

Byl uchvácen krásnou krajinou,
nechtěl za královnu jinou.
Při cestě užřeli vysokou horu
a po dlouhé cestě dosáhli vrcholu.
Za chvilku pouhou
a jediné se mnou, ledovou královnou.

(prosinec 2011, FN HK)

Jaro

Jaro je v rozpuku,
na hřišti je plno kluků.

Hrají si s míčem
děvčata procházejí louku s klidem.

Těší se ze sluníčka,
na zahradě pracuje i babička.

Připravuje rostlinky na růst,
zvířátka dokončila zimní půst.

Všude kolem kol,
lyžaři volají poslední "Skol".

Dětičky začínají objevovat jarní svět
a zelené pupeny se mění v květ.

Krásné léto

Zase přišlo po noci ráno,
otevřelo zlatou bránu,
co ukrývá po noci den,
a láká všechny ven....

Jeleni, laně i kolouchy,
zajíčkové s natahujícími se slechy,
slyší krásnou hudbu znít,
a obyčejné lidi nutí snít.

O lehkém, bezstarostném světě,
co dodává energii květům,
krásným a něžným zlatem přírody,
když semínka uzrála v plody.

Barevně svítí spadané listí,
co tajemství přírody jistí,
ukrývá nový život v zemi,
a kořeny starých stromů ho lemují.

Krásný domek se střechou,
co čeká na Tebe chvilku pouhou...

Loučení s podzimem

Probouzím se ráno do mlhy,
Marně hledám obilí stohy.
Ranní slunce barví listí,
A stromy mají štěstí,
A stařenka sbírá klestí,
Klestí na zátok kryje misky
Ranní rosy, co vlhko nosí.
Tráva posekaná se barví do žluta,
A tulák cestou do neznáma
Píše ódu na podzim, je to velkolepá
suitsa.

Po cestě táhne těžkou káru,
Přivydělává si sběrem listí k stáru.
A přitom myslí na jeho minulost,
Jeho bývalá žena byla skvost.
Prala, vařila, starala se o děti,
A nyní jim nosí na hrob květy.
Hřbitov svítí ve dne, v noci,
Před vraty si hrají kluci.
Smutně sledují příběh tuláka
Co jeho příběh láká každého kluka.
Tulák nese květinu
Smuteční chryzantému.
Tiše se šourá ulicí mezi hroby,
Kolem zdí, které chybí krovky.
Květinu pokládá na ledový kámen

A tiše přednese Ámen.
Z rovu smete kupu spadaného listí,
Které barvičkami jen hýří.
S pláčem studenou žulu hladí,
A hořící svíčka sladí

Do krásného kontrastu,
Aby rozsvítila života lásku
A taky vzpomínky, co ukrývají
pomníky.
Loučím se s Tebou, podzime,
Za moment hrob snih ukryje,
Tulák smutně odchází,
Křik malých dítek ho provází,
Loučím se se světem,
Ať skončí zimu,
Půjdu dál za světlem,
Které ukrývají v nitru dušičky,
Které pletou vzpomínky jako klíčky,
A v měsíčním svitu,
Noc dopřává dušičkám klidu,
A taky naději pro tuláka
Smrt dětí byla pro něj velká ztráta.
Koloběh života plyne,
A tulákovi zbyla ještě naděje,
Že spatří své děti
V matčině objetí,
Na druhém břehu řeky života
co vzpomínky otvírá...

Májový sen

Májový den oknem vplul,
dračice rudá otvírá svoji sluj,
jeskyně temná,
co tajemství ukrývá
tajemství života nese,
ten maličký stěvíček na plese.

Mnoho utrpení matička nese.

Sedmibolestná matička,

co s námi v klidu zimu přečká, když
plamínek v očích tvých,
na rtech vyloudil něžný smích.
Nastala zima, když jsem Tě spatřila,
poprvé života dech vyloudila.
A to jen pro Tebe,
drahý Leone.

Srdíčka nám bijí na poplach,
v mém nitru se rozlil strach,
Strach co oči mé,
ve snech mne k Tobě dovede.

(prosinec 2011, FK HK)

Podzimní smutek

Listí ze stromů padá,
Půda je něžně přijímá.
Schová se pod rouškou zeminy,
Rov přikryje vítr jako plodiny,
Které čekají na první déšť,
A poslední květiny zkouší kvést
Na prahu zimy, Kdy člověk chytá
první rýmy,
Nachlazeny jsou zvířátka i lidi.
Všechny se choulí do zimního
kabátku,
A těžce snášejí tu podzimní slotu.
Barvy podzimu malují obraz,
Je to jen přírody odraz...
A já tiše chodím ulicí,
Jak panenka spící...
Slzy mi ze studánek kanou,
Je mi smutno, chci být s Tebou.
Marně vyhlížím Tvou lásku,
Má touha visí na provázku.
Chci se smát, něžně se dotýkat,
A pak spolu v postýlce spát.
Noc je minulostí
A já vařím teplou polévku z kostí,
Aby se zahřály mé ruce ledové,

Otevři se, můj rove posmrtné
Ať síly temné jsou opět klidné...

Únor

Po lednu studený únor přišel,
Masopustní průvod vesnicí prošel,
z potoku sálá síla,
kdo je Tvá milá?

Je to zcela nový druh,
má ale špatný sluch,
žbluňká jí v uchu,
nadává tiše na toho sluhu.

Doktor přišel s dobrou náladou,
uklidnil mne nejlepší radou.
Místo tablet, kapek 3 krát denně,
doporučil ležet klidně,
bolest sama ustoupila,
skvělou náladu mi udělala.

(věnováno lékaři FN HK Jiřímu
Masopustovi,
vedoucímu lékaři na psychiatrii)

Zamilované vrány

Dveře jsou dokořán,
zvenku slyším párek vran.
Co ukrývá smrt i život,
ten nejdražší skvost,
těším se na tuto noc celý rok.

Blesk z čistého nebe,
rozsvítil náměstí celé,
vidím v dálce velký kostel,
co nikdy nepoznal ocel,
diamant lásky je cenný dar,
komu jsi ho dal?

Přišlo jaro zelené,
vyklíčilo semínko jediné,
chvěje se něhou a zimou,
čekajíc na Tebe jen chvilku pouhou,
měsíc září jako velký krajíc,
jitřenku spatří i plachý zajíc.

Zažehne světlo dne,
a to jen pro Tebe,
ty můj jediný medvěde.
Hrud' máš hrdě vypnutou,
prstíky jemné se k ní derou,
a ty obrátíš mé dlaně,
a prstíky plaše a rychle,
teplu Tvých rukou v mých dlaních
ožívá,
dnešní noc bude vášní posedlá.

A já ti, jak slunce květy,
tvé světlo dobývá,
spojí navždy naše světy,
společně touhu vzájemně posílá,
on se plaše brání něze,
co krásné chvílky s Tebou nese.

Svléknu ze sebe smutně černé šaty,
ony vědí dobře, kam patří,
složit pěkně do komínku,
dej si pozor,
ať přitom nepřevrhneš slánku!!!

Sůl působí smutek a pláč,
prosím, pěkně naznačují
zda nějakou šanci mi dáš?

Sním o společném objetí,
co roztává jako jarní sníh,
donesu Ti krásné květy.
Dostaneš se k mému srdíčku už,
jako pár nejoblíbenějších knih...